

Budu tě milovat

SMLOUVA A ctít po celý život. NA LÁSKU

Dokud nás smrt nerozdělí.

ALESSANDRA TORRE

SMLOUVA NA LÁSKU

**KNIHY ALESSANDRY TORRE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Černé lži
Hříchy Hollywoodu
Ghostwriter
Smlouva na lásku

SMLOUVA NA LÁSKU

ALESSANDRA TORRE

Přeložila Hana Láryšová

MYSTERY PRESS

2021

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Alessandra Torre, 2017

Translation © Hana Láryšová, 2021

Cover © Jan Matoška, 2021

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2021

ISBN 978-80-7588-282-0 (pdf)

*Věnováno SueBee a Wendy.
Děkuji, že jste tenhle příběh milovaly od samého začátku.*

PROLOG

Světla splývají v zářivý závoj. Halí mě do bílého tepla, tvoří štít proti zirájícím tvářím a pohledům sledujícím každý můj pohyb. Dříve jsem proti nim mhouřila oči, skláněla hlavu, abych se vyhnula jejich záři. Toho zvyku jsem se zbavila, když jsem uviděla svět za nimi – svět, který vidět nechci.

Před dvěma lety se náš manažer rozhodl ta světla zhasnout. Jejich intenzivní záře odhalovala až příliš mnoho chyb – celulitidu a špeky, které se pod neúprosným drobnohledem reflektoru špatně schovávaly. V manažerově kanceláři jsem se pak velmi snažila, aby změnil svůj názor, na kolenou a s jeho penisem v ruce. A tak v mém případě světla rozsvěcují – ty mi přinášejí teplo, díky nim přitahuju pozornost a svojí září popírají tenhle svět, zamlží ho a dovolí mi představovat si jiný.

Teď vcházím na potemnělé jeviště, plast laciných bot s vysokou podrážkou se mi bolestivě zařezává do vršku prstů. Každý krok mě zabolí. Klopím oči, pohledem sleduji stříbrné skvrny na nemilosrdném jevišti, čekám, vydechnu v kontrolovaném očekávání, stahuji břišní svaly.

Světla se rozsvěcí a já mám téměř čtyři minuty, v nichž můžu uniknout.

ČÁST PRVNÍ

Odevzdávám se tobě...

NATHAN

„Nathane?“

Nathan pohlédne k přednímu sedadlu na muže, jehož rysy tlumeně osvětluje interiér luxusního vozu Maybach. „Dej mi chvíli. Přemýšlím.“ Otočí se zpátky k budově. Zkroucená, červeně zářící cedule na jejím boku barví celé parkoviště dokrvava. „Jsi si jistý, že je to ona?“

Drew přikývne. „Jsem si jistý. Přesně souhlasí s fotkou na řidičáku. Úchvatná dívka.“

Skousne si tvář, uvažuje.

„Měl bys zajít dovnitř. Podívat se na ni sám.“

„Nevím. Možná bychom se prostě měli vrátit do Utahu. Znovu omrknout tu servírku.“

„Ta servírka se ti vůbec nelíbila.“

„Alespoň byla oblečená.“ Zmáčkne tlačítko ovládání okna a zatmavené sklo plynule vyjede nahoru, takže nápis už nesvítí tak jasně. „Vraťme se do hotelu.“

Otevře složku v klíně, rozsvítí vnitřní světlo a shlédne na fotku z floridského řidičáku. Candace Tapersová. Blondýna se zářivým úsměvem, co se vůbec nehodí k ošumělému striptýzovému klubu, který právě opouštěli. Zavře složku, ale její úsměv ho pronásleduje i z koženého pouzdra.

Striptérka. Do háje, do čeho se to dostal?

1. KAPITOLA

O šest hodin později

Jakmile překročím laciný kovový práh, skopnu z nohou pleskající žabky. Na kulatý kuchyňský stůl hodím kabelku a otevřu ji, zalovím vevnitř a vytáhnu hotovost – složené páchnoucí dolarovky se zašlými okraji a ohmataným povrchem. Během počítání je vyrovnané skládám na hromádku a zaníceně se modlím, aby to stačilo. Potřebuju minimálně tři sta dolarů. Prsty se mi zastaví, když mi bankovky dojdou. Sto dvanáct dolarů. Povzdechnu si, odpočítám rovnou stovku a tu strčím do peněženky, tyhle peníze si uložím do banky.

Za mnou se ozve říhnutí. Celá napjatá si strčím zbytek bankovek do kabelky. Popadnu bundu a ohlédnu se přes rameno. „Ahoj, Dibsi.“ Zářivě se usměju na muže s nadváhou stojícího ve dveřích. Předvádí mi chlupatý hrudník a velké břicho, z něhož mu sjely volné šedé kalhoty od pyžama. „Nemyslela jsem si, že budeš takhle pozdě vzhůru.“

Neodpoví, pohledem zkoumá moje tepláky a tričko. V očích se mu mihne zvědavost. „Jenom mě překvapuje, že se teprve vracíš. Je skoro pět ráno. Hlídala jsi děti?“

„Rodiče zůstali venku dlouho,“ říkám a obcháším ho. Musím přemoc touhu oklepat se. Line se z něho odporný odér cigaret a tělesného pachu.

„Víš, že je čas zaplatit nájem.“

„Dám ti to zítra. Ráno zajdu do banky.“ Odklidím se do svého pokoje, rychle za sebou zavřu a doufám, že nebude tlačit na pilu a bušit na tenké dveře. Cítím, jak pod jeho kroky vibruje podlaha, když svou váhu přesouvá k mému pokoji. Chvilku se nic neděje a pak našťěstí pokračuje dál chodbou. Uvolním se, tiše zamknu zámek a pustím kabelku na podlahu.

Můj pokoj páchne Dibsem, jeho zatuchlý smrad kontrastuje se slunečnými vůněmi, kterými se snažím místnost zaplavovat. Určitě tady byl a dělal bůhvíco. Chci se osprchovat, potřebuju stát pod horkou vodou a smýt ze sebe pach klubu, cizích lidí, těžkého parfému a kouře. Ale pomyslení na to, že bychom se mohli potkat na chodbě a od Dibse by mě dělil jenom ručník... rozhodnu se sprchu přeskočit a svléknu se, obleču si dlouhé triko na spaní a kalhoty od pyžama. Tiše si vlezu do postele, naslouchám zvukům domu a doufám, že uslyším troubení Dibsova chrápání. Doufám, že díky únavě rychle usnu.

Ale spánek nepřichází. Zírám do zdi už déle než hodinu, snažím si zaměstnat mysl čímkoli jiným než čísly. Malým zůstatkem na účtu. Vyčerpanými vysokými limity na kreditních kartách. Mým tristním úvěrovým skóre. Alespoň že dneska byla dobrá noc. Neudělala jsem nic, kvůli čemu bych nad sebou musela zavřít oči studem nebo se stulit do klubíčka a plakat do polštáře. Tancovala jsem a flirtovala, nic víc, nic míň. Mám kvůli tomu lehčí peněženku, ale aspoň se můžu vyspat, aniž by mě pronásledoval pocit viny. Jenomže nespím. Ležím v posteli a sleduju, jak okraje mých závěsů šimrá úsvit. Stres mi brání v odpočinku.

Špatné plánování. Jestli někdy napíšu knihu, bude se jmenovat právě takhle. Děťství bez obav se přehouplo v zářivé roky na střední škole, po níž následovala vysoká s filozofií „je mi jedno, jaké budu mít známky“, a všechno to vyústilo v neužitečnou promoci a zbytečný, byť hrdě zarámovaný diplom, co jsem ihned

strčila do kartonové krabice a šoupla rodičům do garáže. Promoci jsem oslavila ve velkém stylu a do skutečného světa vstoupila s peněženkou plnou čerstvých kreditních karet a novým profilem na jobsu. Byla jsem připravená najít si práci a žít život dospěláka.

O rok později jsem došla k závěru, že organizátorku oslav bez zkušeností, doporučení a s pochybným průměrem známek si nikdo najmout nechce a je úplně jedno, jak jí to v šatech od Betsey Johnsonové sluší nebo kolik toho ví o místní party scéně. Kreditky jsem měla vyčerpané, v placení nájmu jsem se zpozdila o tři týdny a byla jsem zoufalá. Několik týdnů jsem pracovala v obchodě s elektronikou. Tu práci mi laskavě nabídl kamarád, se kterým jsem chodila na drink, ale měsíční příjem se ani zdaleka nepřibližoval minimálním splátkám na kartách. Takže jsem jela dvacet minut za město a zastavila na parkovišti *U Sammyho*, striptýzového klubu blízko hranic a jediné příležitosti k povyražení pro místní muže a opilé turisty.

To bylo před třemi lety a na tom parkovišti jsem seděla tři čtvrtě hodiny, než jsem našla odvahu vejít dovnitř. Když se na to dívám zpětně, přeju si, abych tehdy prostě odjela. Do háje s faktem, že jsem dostávala dvakrát tolik než v elektru. V elektru jsem nikdy nikomu nemusela kouřit ptáka, když se blížil termín splátky nájemného, ani jsem se tam nemusela potýkat s ženáči, co se mi snažili nacpat prsty pod tanga.

Pro směr, jenž můj život nabral, nemám žádné skvělé výmluvy. Prostě jsem si to špatně naplánovala. Byla jsem líná. Užívala jsem si života díky pozornosti úvěrové společnosti a věřila jejím pitomým reklamám s Jennifer Garnerovou.

Zavřu oči a někdy během rozbřesku konečně usnu.

2. KAPITOLA

Moje naděje na zaplacení nájmu vejde hlavními dveřmi klubu v devět večer. Pohybuju se mezi stoly, hodnotím svoje finanční vyhlídky, když vtom mě někdo pevně chytne za loket a do kůže se mi zaboří nehty nalakované zářivě růžovým lakem. „Trochu života do toho umírání, Candy. Shání se po tobě Rick.“

Ohlédnu se a opatrně vyprostím ruku ze sevření pařátů Jezebel. „Rick ať mi políbí.“ Ano, *ať mi políbí* Rick i jeho svůdná nabídka dvojité směny. Zoufalství je na mně nejspíš vidět, co nejrychleji se musím dát do kupy. Jestli na světě existuje vůbec něco, co náš šéf miluje, pak je to zneužívání svého harému, když jsme v nouzi.

„Candy.“ Rickův hlas přehluší dunění hudby. Protočím oči v sloup a obrátím se k němu.

„Jo?“ protáhnu a usměju se na muže ve středních letech, který se ke mně blíží a pohledem hltá můj zlatým prachem poprášený výstřih.

„Máme tady rozmařilce, co si tě žádá.“ Zatáhne mě za ruku, až klopýtnu. Nakonec to i na podpatcích ustojím, ale musím za Rickem doslova hopsat, abych mu stačila.

„Co sakra blbneš? Zpomal!“ syкну na něho, když se jen taktak vyhnu ostrému rohu stolu, kolem kterého mě táhne.

„Ten chlápek je ve VIP salonku. Čeká na tebe.“ Rick prakticky běží, jako by měl ten „rozmařilec“ každou chvíli zmizet. Bojuju s touhou se rozesmát. Ten chlápek pravděpodobně poprosil

o perlivou vodu a Rick si hned myslí, že je to bůhvíkdó. Náš klub většinou navštěvují kamionáči a taťkové v rodinných vozech, co jsou tady v okolí na výletě. Kdokoli se vkusem nebo penězi si raději zaletí do New Orleans nebo Atlanty za luxusnějšími děvčaty.

„Říkám ti, že ten chlap je pracháč. Už si objednal lahev šampusu – víš o té lahvi Domu, co máme až vzadu? Navíc má soukromou ochranku a přijel v *limuzíně*.“ Rick se přímo chvěje vzrušením, je tak blízko, že cítím hamburger, co měl k večeři, a pořád mě vleče s sebou.

Dovolím si lehce se navnadit. Tohle opravdu *zní*, jako že ten chlap je pracháč. Možná bude dnešní noc jiná. Možná skutečně potkám někoho, kdo bude stát za to. Někoho, kdo se nebude handrkovat o ceně tance na klíně nebo se nebude snažit sáhnout si zadarmo. Obejdeme roh a Rick odtáhne závěs uzavírající VIP salonek. Ustoupí stranou a já vejdu do tlumeně osvětleného prostoru.

Je těžké vhodit diamant do smetí, ale náš VIP salonek mi ze všeho nejvíc připomíná odpadkový koš na čerpací stanici, ve kterém se třpytí tenhle chlap jako drahokam od Harryho Winstona. Pohledem přelétnu přes opuštěné hlavní jeviště, prázdné černé pohovky s roztrhaným a zprohýbaným polstrováním a zastavím se na něm.

Dominuje středové pohovce, opírá se o kožený potah a sedí s roztaženými pažemi, jako má letadlo křídla, v pravé ruce drží zapálený doutník. Za pohovkou stojí dva muži s rysy skrytými ve stínech, nicméně jejich siluety budí impozantní dojem. *Jeho ochranka*. Z doutníku stoupá přes mužovu tvář kouř. Jak se k němu přibližuju, jeho samolibý úsměv se ještě rozšíří. Udělám poslední krok, a než se zastavím, podpatkem se zadrhnu o hrbolek na koberci. Takhle zblízka se mu můžu podívat do očí. Do zářivě modrých, pronikavých a tyrkysových jako vody Karibiku a neonová záře digitálního budíku na mém nočním stolku. Bude

na mě dneska v noci hledět? Způsobí mi tenhle muž nespavost poháněnou vinou?

Svoje obavy však skryju, postavím se pěkně rovně, vystrčím prsa a zatáhnu břicho a usměju se na něho. „Žádal jste si mě?“

Přiloží si doutník ke rtům, pomalu z něho potáhne a zrakem se zvolna a bez náznaku omluvy pase na mém těle. Bojuju s touhou zkřížit ruce na hrudi. Očima šlehne po tyči a pak zpátky k mojí tváři.

„Tanči.“

Pitomec, který používá jednoslovné výrazy. Rozkazovačné typy, co jinak drží pusy, mám ale skoro nejraději. Rozhodně jsou lepší než romanopisci, co dolézají a zahltí člověka každickým detailem ze svého života. Přikývnu, pohlédnu na Ricka, který ustoupí zpátky do chodby.

„Zapnu systém a nahraju tvůj playlist.“ Rick se cizinci směšně ukloní, ten ho však ignoruje a nespouští oči z mojí tváře.

Přenesu váhu a sepnu ruce za sebou, klouby se otřu o zadek, brazilská tanga téměř nic nezakrývají. Měla jsem si dneska večer vzít ten třpytivý komplet s korzetem. Je mnohem hezčí než tohle – na horním díle mi chybí polovina pajetek a bikiny jsou oprané. „Jak se dneska večer máte?“

Pohne jenom prsty pravé ruky, pootočí doutník.

Vydechnu a udělám krok vzad, otočím se k jevišti. Dobře. Do háje s nezávaznou konverzací. Na hudbu si můžu počkat i vzadu na jevišti. Nebude to trvat dýl než minutu, ne když se Rick může málem přetrhnout, aby tomuhle pitomci posloužil.

„Proč tohle děláš?“

Tři slova, jež mě zastaví, pronesená tónem, co mi nedovoluje vyhnout se reakci. Znovu se k němu otočím a rychle odpovím. „Studentské půjčky. Vyčerpané kreditní karty.“

Kdysi jsem lidem lhala. Tuhle otázku mi klienti pokládají nejčastěji, hned za ní následuje dotaz na pravost mých prsou. Vykládala

jsem jim dopodrobna vylíčenou srdceryvnou historku o nemocné matce a účtech za léky. Klienti mi to žrali i s navijákem a ze soucitu mi plnili tanga upocenými bankovkami. Pak máma umřela. Táta onemocněl. Karma se mi vysmála a já přestala lhát. Stejně byly moje výmysly jen těžko uvěřitelné. Nestačím splácet ani vlastní účty, natož abych přispívala tátovi na léčbu.

Muž mi neodpoví, zvedne doutník k ústům, skryje tak část hezké tváře. V reproduktorech zapraská a pak se rozsvítí světla. Jejich záře protne místnost a prázdné jeviště zaplaví barvy. Otočím se a jsem vděčná za vyrušení. Rychle dojdu ke schodům, s každým krokem po dřevěných stupíncích stoupá i moje sebevědomí. Dlouhými kroky dokráčím na jeviště, a jakmile se chytím kovové tyče a zhoupnu se do vzduchu, ozvou se první tóny hudby rappera DMX.

Letím. Díky stovkám hodin cvičení je můj pohyb plynulý, boty na podpatku krouží vzduchem, mám dokonalou rychlost, jednu nohu zaháknu o tyč, zrychlím ještě víc, když se otočím poprvé, podruhé, potřetí, zatnu svaly, kterými tyč obepínám, takže v perfektním rytmu s hudbou zpomaluju a v okamžiku, kdy přistanu, vydechnu poslední špetku vzduchu.

U tyče jsem k nezastavení, pracuju rukama a vykopávám nohy způsobem, o kterém vím, že zasáhne cíl. Je to milenec, kterého nenávidím a tvrdě k němu přirážím, smyslně ho laskám a nenechávám nic představivosti. Hudba mnou prochází a já se ztrácím v její síle, pulzuji proti oceli, otáčím se pryč, jen abych se vzápětí vrátila, moje boty tvoří jenom blyštivou šmouhu a myšlenky ztrácím v pohybu.

Všechno se točí ve víru zářivých světel, tmavé stěny na jevišti za mnou, leskle černé podlahy a chromové tyče. Na toho cizince nebo jeho modré oči nevidím, nevidím ani na muže, kteří ho chrání. Stejně tak nevidím záři doutníku či šikmý stín, co mu vrhá na čelist, na čisté tmavé linie jeho obleku.

Velkému finále padne za obět podprsenka. Jedním pohybem ji rychle rozepnu a osvobodím dmoucí se ňadra, zatímco se pomocí nohou držím hlavou dolů nad tvrdou podlahou a pomalu kloužu níž. Jeden rychlý pohyb rukou směrem od tyče a třpytivé černé flitry radostně letí vzduchem. Kalhotky si nechám, jejich tenká látka je to jediné, co mě dělí od tyče.

Když dohrají poslední tóny, zády k tyči těžce oddechuju a po vystoupení se mi lehce třesou nohy. Světla se zablikáním zhasnou. Zrakem putuju přes prázdnou místnost až k cizinci. Oční kontakt mě vyděsí, doutník má v ústech a v očích plamenný pohled. Je to víc než obyčejné vzrušení. Hladově se na mě dívá, chce mě dostat. Jeho pohled působí jako bodnutí dýky svázané s nestydatou touhou, kterou se vůbec nesnaží skrýt, ukrajuje jím části mě samé a podmaňuje si mě.

„Pojď sem,“ přikáže mi.

Opatrně kráčím po schodech, při sestupu se mi mírně chvějí nohy v botách na brutálně vysokých podpatcích. A pak stojím před ním, sleduju, jak pohne rukou a poupraví si rozkrok. V kalhotách se mu zřetelně rýsuje ztvrdlý penis. Podívá se na něj, pak na mě. „Vykuř mi ho.“

Zaváhám, pohled v jeho očích je opojný, pronikavě modrý, rozkazovačný. Na jazyku mě pálí otázky. *Za kolik? Co tvoje ochranka?* Polknu je společně s větami, kterými na podobné návrhy odpovídám. *Nejsem prostitutka. Co takhle kdybych ti místo toho radši ještě zatancovala?* Ale pro tohohle muže tančit nechci. Chci, víc než cokoliv, mu rozepnout poklopec a vzít ho do úst. Chci jeho vzrušení cítit, užít si, že jsem za ně zodpovědná právě já, vědět, že tenhle krásný bohatý chlap si myslí, že jsem sexy. Navzdory tomuhle zatracenému klubu nebo mým opraným bikinám. Klesnu na kolena, koberec mě škrábe na holé kůži, další připomínka toho, že co teď dělám, je špatné. Ať už ten koberec vybral kdokoli,

udělal to záměrně, chtěl potrestat každou striptérku, která si na tomhle místě klekne a poruší posvátné pravidlo, jež všichni ve VIP salonku rádi ignorují.

Rozepínám hladký kožený pásek, zip u kalhot. Šlehnou očima nahoru za cizince, kde tiše a nehnutě stojí dva bodyguardi a se se-pjatýma rukama hledí dopředu. A zatímco mu rozevírám kalhoty, vrátím se pohledem k němu. Má na sobě boxerky, vklouznu do nich dlaní a když ho vezmu do ruky, unikne mu syknutí.

„Máš studené ruce. Použij jenom pusou.“ Trochu se přitom zadrhne, lehce se zajíkne na samohlásce, a to mi dodá sebevědomí. Zavřu oči, nasměřuju si tvrdý penis k sobě a skloním se k jeho špičce.

V ústech je velký, rty přejíždím po tloušťce tvrdé jako kámen. Zasténá a já mu položím ruce na stehna a pohybuju pusou nahoru a dolů po celé délce, беру ho, jak nejhloběji to jde, načež se zase stáhnu. V tichém salonku se hlasitě rozléhají zvuky orálního uspokojování.

Zavrže kůže pohovky, jak se opře pohodlněji. Pod dlaněmi cítím, že zatíná svaly na stehnech. „Pokračuj.“ Dělán, co chce, rty obemýkám jeho mohutný penis, a ten se mi vzpíná proti jazyku. Minuty ubíhají a pak na hlavě ucítím pevný dotyk jeho rukou, vklouzne mi ještě hlouběji do úst. Zavrčí a jeho pták sebou škubne, sperma mi plní pusou. Během vyvrcholení mi zakloní hlavu a dívá se mi do očí, intenzivním hlubokým modrým pohledem se vpíjí do mého. Pak ale oči zavře a hlava mu padne dozadu, zatímco mi do pusy vytryskne poslední kapka uvolnění.

Pomalou se odtáhnu, na kolenou se posunu dozadu. Nekoordinovaně se pokouším vstát, zmrtvěla mi levá noha, vybrala si k tomu vážně ten nejnevhodnější okamžik. Jeden z bodyguardů přistoupí a pomůže mi postavit se, do dlaně mi diskrétně vtiskne balíček smotaných bankovek. Nevím, před kým ho skrývá. V místnosti

jsme jenom my čtyři a všichni jsme viděli, co jsem tady právě prováděla.

Podívám se na cizince, který si zapíná pásek do přezky. Kývl na druhou gorilu. „Jdeme.“

Z toho mála, co dneska řekl, mě tohle zabolí nejvíc. Dokonce ještě víc než *vykuř mi ho*. Cítím se levná a zneužitá, tlustý balíček bankovek v dlani mě pálí, a kdybych byla silnější, peníze mu vrátím.

Ale já už dávno silná nejsem. Jsem prostě blbka na mizině, co potřebuje peníze na nájem a na stejném místě už byla šestkrát. Ale většina z těch chlapů mi alespoň poděkovala. Většina chce obejmout nebo políbit nebo minimálně předstírá laskavost.

Sleduju, jak odcházejí, a najednou jsem v místnosti sama. Rozevřu dlaň a pomalu spočítám bankovky. Tisíc dolarů. Za moji důstojnost se mi to nezdá dost.

3. KAPITOLA

Sto dolarů spolu se šekem na zbytek nájemného nechám na stole v jídelně. Dům je potemnělý, z Dipsova pokoje slyším chrápání. Vejdu do koupelny, pustím sprchu a uprostřed těsného prostoru se vysvěču.

Nevím, co jsem čekala. Že mě vytáhne na nohy a posadí si mě na klín? Že se mi přitulí ke krku, políbí mě na rty a pozve na rande? Teď už je pravděpodobně na dálnici a limuzína ho odváží někam daleko. Nebo sedí v soukromém letadle, protože letiště v Destině bylo jenom krátká zastávka v letovém plánu. Pauza, než letadlo natankuje. Dá si něco k snědku. Tanec a orál.

Rukou zkusím vodu a stoupnu si pod sprchu, zatáhnu závěs, kroužky po tyči zarachotí. Zavřu oči a zhluboka se nadechnu, zakloním hlavu, aby mi voda omývala tvář. Kdyby jen nebyl tak krásný. Na ošklivé pitomce, co mě očumují, zatímco si poupravují svůj pivní břich, se snáze zapomíná. *Tenhle chlap...* vynořím hlavu zpod proudu, abych se nadechla, a vytřu si vodu z očí, na konečcích prstů mi ulpí černá řasenka. Tenhle chlap byl až bolestně dokonalý, uhrančivá krása jen zvyšovala jeho charisma. Pravděpodobně je ženatý. Má děti. Na jeho návrat do rodinného sídla nejspíš čeká nějaká dokonalá modelka spící v povlečení za tisíc dolarů. V jeho věku není šance, že by ho některá už dávno neklofla.

Ne že by na tom záleželo. Nepřišel k *Sammymu* hledat manželku. Přišel k *Sammymu* hledat přesně to, co dostal. Vstříknu si do dlaně přípravek na mytí obličeje.

Myslím, že problém tkví v tom, že se mi to líbilo. *Líbilo* se mi mít jeho ptáka v puse. *Líbil* se mi pohled v jeho očích, když mě sledoval, ta nestoudná potřeba, jako kdybych byla výjimečná. Moje tělo na něho *reagovalo*, na jeho pohled, na jeho dotek. V jednu chvíli mě něžně zatahal za vlasy, přejel mi prstem po rameni a tehdy celé moje tělo zaplavila *touha*. Chtěla jsem – ne, chci víc. Chci, aby se vrátil. Chci cítit jeho ruce na mém těle; chci s ním prožít víc, než že se mi udělá do pusy.

Tohle je vůbec poprvé, co mě přitahuje zákazník. Nevím, jestli za to může jeho tajemná aura, peníze, dokonalé rysy nebo penis, ale *chci* ho.

Zavřu oči a se zadržným dechem strčím hlavu zpátky pod vodu. Možná si jenom potřebuju zašukat. Scott to pro mě udělá. Mohla bych mu zavolat a pelášil by za mnou, jakmile bych to vyslovila. Rozešli jsme se před sedmi měsíci, ale pořád se vytrvale motá kolem.

Nakloním se dopředu a otočím kohoutky, voda přestane téct. Ne. Desetiminutovka se Scottem by nic nevyřešila. Pořád bych na toho chlapa myslela a Scotta bych jenom víc zmatla.

Vylezu ze sprchy a sáhnu po ručníku.

„Candy, jsi na řadě.“

Podívám se přes rameno a zvednu obočí na Dwayna, našeho vyhazovače. „Na řadě?“

„Ten chlápek je zpátky. Zase chce tebe.“

Je zpátky. Kousnu se do rtu, abych skryla úsměv, otočím se ke skřínce a nacpu do ní taštičku s make-upem.

„Dobrý bože, holka, ty máš štěstí,“ sykne Jezebel a s očima upřenýma na telefon se opře o svoji skříňku. „Tomu chlápku bych sama ráda udělala *několik* věcí.“

O tom mi povídej. Pokrčím rameny, jako kdyby nebyl to nejlepší, co nám za poslední roky prošlo dveřmi. Bojuju s touhou

vycenit zuby a dělat si na něho nárok. „Můžeš to vzít za mě? Měla jsem tancovat po Mandi.“ *Zase chce mě.* Jako předtím. Kde jenom ke mně přišel? Že by mě doporučil nějaký můj stálý zákazník? Poděkuju Jez a zamknu si skříňku, v duchu si projíždím seznam všech svých klientů, kteří by mohli... je to k ničemu. Strip-térky jsou jako sportovní sázenky. Muži se o nich rádi baví, ale když přijde na detaily, drží jazyk za zuby, protože nemají zájem na tom, aby vešli dovnitř a našli mě, jak se otírám o jejich nejlepšího kamaráda.

Prolétnu mezi stoly a zamířím do VIP salonku, se skloněnou hlavou projdu mezi sametovými závěsy a čekám, že ho najdu tam kde předtím, ale pohovky jsou prázdné. Mám se na pozor, když se otáčím kolem dokola a prohledávám setmělou místnost. Lehce se uvolním v ramenu, když v rohu spatřím skupinu mužů a mezi nimi i Rickovu robustní postavu. Všichni se na mě otočí, Rickovi se stáhne obličej něčím, co se podobá vině. Rychle pohne rukou a něco mu zmizí v kapse. *Peníze? Drogy?* Ani jedno by mě nepřekvapilo. Ze všech sil se snažím, aby se mi emoce neodrážely ve tváři, zatímco se pokouším přijít na to, do čeho jsem to nakráčela.

„Candy.“ Rick ke mně vykročí a sevře mi ruku ve svých upocených dlaních. Zírám na naše ruce a pak ho sježu pohledem, který ho přinutí mě rychlým nervózním pohybem pustit, čímž moje ostražitost ještě vzroste. Zhluboka se nadechne. „Candy, tento gentleman žádá, aby ses k němu připojila. Tím myslím mimo klub.“ Je nervózní, otře si čelo rukávem. „Chce, abys odjela s ním.“

Jeho slova nedávají smysl. Dám si na čas a podívám se přes Ricka oblečeného do levného polyesteru na cizince. Dneska má na sobě jiný oblek doplněný kravatou a jeho formálnost téměř budí dojem ženicha. Postaví se, nohy mírně rozkročené a ruce uvolněně v kapsách u kalhot. Sebevědomý postoj, co se hodí k upřenému pohledu, jímž častuje své okolí. „Odjela? Sama?“

Nemůžu s ním nikam jet. Už to, co jsem dělala tady v klubu, bylo špatné ažaž. Odjet s klientem... polknu. Ať už v téhle budouvě dělám cokoli, alespoň jsem v bezpečí, chráněná. Ale vyjít ven s klientem by taky mohlo znamenat, že se ze mě stává dvacetidolarová šlapka.

„Moje ochranka nás doprovodí,“ řekne modrooký cizinec a udělá krok vpřed, postaví se vedle Ricka. *Jeho ochranka? A co z toho budu mít já?*

„A kam mě vezmeš?“ Před dvěma lety jedna z nás zmizela. Cindy Swansová. O tři týdny později vyplavalo její tělo někde poblíž Pensacoly. To je problém života na ostrově. Dejte chlapovi člun a pár betonových kostek a od zmizení vás dělí jen jeden chybný komentář.

„Do mého hotelu.“ Bez váhání se mi podívá do očí. Kdyby ty jeho byly bazén, už bych se topila v temně modrých hlubinách. „Mám tam velmi pohodlné apartmá.“

Rozbuší se mi srdce, protože jeho nabídku skutečně zvažuju. *Nemůžu odejít.* Proti hovoří tisíc důvodů a pro jenom dva. Prvním jsou peníze. Bolestná touha mezi nohama je ten druhý. Tenhle chlap by mě nevzal někam pryč, kdyby se chtěl spokojit s patnáctiminutovou kuřbou. Bude chtít víc. A právě teď se mi třesou ruce, tělo touží... a já taky. *Neměla bych odcházet.* Vloni začala Bethany doprovázet klienty mimo klub a skončila v přívěsu v Defuniak Springs závislá na metamfetaminu a s nějakým pitomcem jménem Justin. Mohla bych dopadnout podobně – stačí jedno hloupé rozhodnutí a budu na tom stejně jako Bethany. *A tohle* by mohlo být ono hloupé rozhodnutí. *Tohle* by mohlo být „jenom jednou“, ze kterého by se mohla vyklubat brána k prostituci. Zatčení. Pasák, co by mi dával drogy a zval studenty z vysoké, co jsou tu na prázdninách, aby si mě přišli vyzkoušet. „Kdy bych se vrátila?“

Lehce se zazubí. „Ráno. Zpátky do klubu tě může odvézt můj řidič.“

Ráno. Apartmá. Noc strávená daleko od Dibse a účtů a mého posraného života. Mírně zvednu bradu, nespouštím z něho oči a snažím se ignorovat naše obecnstvo. „Kolik?“

Trochu mu zacukají rty a já nedokážu říct, jestli zklamáním nebo radostí. „To nechám na tobě.“

Zhluboka se nadechnu, v břiše mi víří směs znepokojení a vzrušení. „V tom případě si dojdu pro kabelku.“